

NS-Nieuwsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1136

22.12.2024 (135)

De opvoeding van een boosaardig genie

door Gerhard Lauck

Deel 2

* * * * *

Mijn moeders kant van de familie had ook zo zijn verhalen.

Je overgrootvader was eerst naar Amerika gekomen voordat hij je overgrootmoeder meenam. Hij nam haar mee naar een speciale winkel om een gloednieuwe culinaire sensatie te proeven.

Hij zei tegen haar: Blaas erop, het is heet!

Dat deed ze.

Iedereen in de winkel lachte. Toen proefde ze het, glimlachte en gaf hem een klap.

Het was ijs.

* * * * *

Oma riep naar opa, die op de veranda zat, om binnen te komen voor het avondeten. Maar hij kwam niet. Dus stuurde ze mij naar buiten om hem te halen. Ik zag hem daar zitten kijken naar drie mooie jonge meisjes die voorbij liepen. Ik zei het

tegen oma. Ze kwam naar buiten en trok hem aan zijn oor terug het huis in... Ik denk dat je nooit te oud bent om te kijken.

* * * * *

Toen je vader zijn dure gloednieuwe pijp aan een van mijn ooms liet zien, begreep die het verkeerd, dacht dat het een cadeau was en bedankte hem hartelijk. Je vader durfde er niets van te zeggen. Jaren later, na zijn dood, gaf de familie, die wist wat er was gebeurd, de pijp terug. Ze zeiden dat hij hem alleen op zondag had gerookt.

De helft van de bevolking van een klein stadje in Wisconsin is familie van mijn moeder. Mijn overgrootvader had zes zonen. Ik zag een oude foto van hen en kan bevestigen dat ik sprekend op mijn moeders vader lijkt, Otto, die in het Oude Land werd geboren en naar Otto Bismarck werd genoemd.

Mijn familie is van beide kanten Duits. Lauck en Hein aan mijn vaders kant. Preuss en Pahl van mijn moeders kant. De familie Lauck gaat terug op Hessische officieren, broers die dienden in de Amerikaanse Revolutionaire Oorlog. De naam "Lauck" zelf gaat terug tot het Oudhoogduits, dat rond 1050 na Christus uitstierf.

Vele jaren later vertelde mijn moeder me dat twee verre familieleden van mij waren omgekomen op 9/11. Ik had ze niet ontmoet, maar zij wel. Ik had ze niet ontmoet, maar zij wel.

Ik heb foto's gezien van twee andere dubbelgangers voor mij. Bovendien had nog een andere dubbelganger bij mij in een barak gelogeed. Hij was zelfs mijn lengte! Soms haalden andere gasten ons door elkaar. Ik speelde met het idee om hem in te huren als lokvogel.

Geesten vangen

Mijn favoriete bezigheden waren kikkervisjes, kikkers en schildpadden vangen, in bomen klimmen en de aangrenzende velden en bossen verkennen. Dieren waren - en zijn nog steeds (!) - mijn grote liefde.

In het weekend gingen mijn vader en ik schildpadden vangen bij "the grade". Of hij deed een dutje in de auto terwijl ik zelf kikkers ving.

Op een zomer reden we met z'n tweeën honderden kilometers op *de Grote Slangenjacht Expeditie*. Hoewel ik teleurgesteld was dat we geen ratelslangen te pakken hadden, was ik wel blij met de buit: een mooie berenneusslang, een paar blauwe ratelslangen en tientallen ringslangen.

Toen mijn moeder een van die slangen, een kleine baby grasslang, in haar bed vond, werden ze verbannen naar buiten. Gelukkig kwam ze erachter dat mijn vader de boosdoener was. Zijn duivelse grijns en mijn blik van afgrijzen toen ik haar ontdekking hoorde, maakten de oplossing van het "hoe-kwam-ie-daar"-mysterie maar al te duidelijk. Trouwens, welke jongen bij zijn volle verstand zou het verlies van een perfecte slang riskeren door zo'n stomme stunt!

Toen we eindelijk de olietank voor een oude oven uit de kelder haalden (waar hij onder de oude kolenscheut had gezeten), heb ik hem in de lengte doormidden gezaagd met een beitel en voorhamer. Dit was tijdrovend en lawaaierig (!), maar ik eindigde met een schildpadtank van goede grootte.

Als jongen en zelfs als tiener vond ik het heerlijk om veldgidsen over dieren door te bladeren. Ik kon zelfs veel ondersoorten identificeren.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat ons gezin in de loop der jaren een grote verscheidenheid aan huisdieren heeft gehad. Er waren kikkers, padden, kikkervissen, vissen, salamanders, salamanders, vogels, eekhoorns, konijnen, wasberen, kippen, katten en honden.

Ik zou meer bomen moeten opofferen om alle soorten, ondersoorten en rassen op te kunnen sommen.

Onze garages zijn het thuis geweest van wilde katten, vossen en uilen, naast meer katten dan sommige steden hier in de buurt mensen hebben.

Het volstaat te zeggen dat ik altijd van dieren heb gehouden.

Ik was een militarist als kind

Ik tekende graag gevechten tussen tanks en vliegtuigen. Instinctief koos ik nationale insignes die geen "belangenconflict" zouden opleveren. Ik wilde geen verwanten beledigen. Zelfs niet als ze aan de "verkeerde kant" hadden gevochten.

Mijn gevechten met kleine plastic speelgoedsoldaatjes duurden uren. Soms stelde ik dieren op, in dat geval waren de dieren altijd de hoofdrolspelers en de menselijke soldaten de antagonisten.

Ik bouwde een formidabel fort, compleet met ondergrondse tunnel. De tunnel was een grote hulp om vies te worden. Tenslotte weet elke kleine jongen die wat waard is dat je geen plezier kunt hebben als je niet goed en vies wordt.

Gevechtstraining omvatte het gebruik van handgemaakte houten zwaarden en schilden. Ik nam het regelmatig op tegen drie kinderen tegelijk en won.

Ik werd ook een ontlukende *militarist*!

Een kinderboek over beroemde veldslagen in de wereldgeschiedenis maakte veel indruk op me. Militaire geschiedenis werd een van mijn grote interesses, naast di-

eren.

Mijn vader kocht voor mij een uniform van het Amerikaanse leger in kinderformaat. Ik liet mijn ouders mijn naam en "rang" "kapitein" erop schrijven. Toen het versleten was, kreeg ik een nieuwe. Tegen die tijd was ik al "Generaal". Natuurlijk droeg ik het graag als ik "legertje speelde".

"De vijand" had me de bijnaam "Generaal Doolittle" gegeven. Blijkbaar kenden ze hun geschiedenis niet en vonden ze de naam gewoon grappig.

Deze legers bestonden niet uit "vrienden" die zich gewoon in "teams" verdeelden om "een spelletje te spelen". We zagen onszelf als "soldaten" die "oorlog voerden" tegen de "vijand" over betwist gebied.

Onze gevechten bestonden uit het bestoken van het leger van de tegenstander met vuilkluiten. Deze beperkte oorlogsvoering resulteerde in een beetje pijn, maar geen ernstige verwondingen.

Stenen gooien werd daarentegen afgekeurd. Het leek op een schending van de Conventie van Genève.

We hadden nooit de intentie of de wens om de "vijand" ernstig letsel toe te brengen! Deze "legers" waren noch "bendes" noch "teams". Ze waren iets ertussenin.

Ik bespeur veel meer dan alleen een spel in deze kinderlegers, namelijk sociologische, misschien zelfs antropologische vertakkingen.

Als veteraan van vele gevechten had ik een zekere vaardigheid ontwikkeld in het ontwijken van deze projectielen. Helaas was ik een slechte schutter.

De strijd eindigde meestal in een glorieuze overwinning. Ik viel de vijand recht aan en verdroeg de pijn van een vol salvo. Ze vluchtten van schrik.

Eén campagne in het bijzonder is een goed voorbeeld van onze mentaliteit.

Op een dag ontdekten we een vreemd houten vlot dat in een kleine vijver dreef in het "niemandsland" dat vaak als ons slagveld diende. Duidelijk een vijandelijke invasie! We stapelden er stenen op om het te laten zinken. Daarna braken we flessen op de rotsen zodat het gebroken glas het moeilijker zou maken voor de vijand om zijn schip te bergen.

Dagen later ontdekten we een vijandelijke patrouille die het probeerde te bergen. We vielen aan en zij vluchtten. Behalve één arme drommel. Hij was in een boom geklommen die over de vijver hing. Nu hield hij zich met één hand vast aan een tak terwijl hij met de andere hand met een zwaard vocht met één van mijn mannen. Ik was onder de indruk van de moed van die vijandelijke soldaat.

Wat moeten we doen? De situatie zag er gevaarlijk uit. Niemand wilde dat iemand aan beide kanten ernstig gewond zou raken. Maar een wapenstilstand afkon-

digen, zelfs midden in een verhitte strijd, was ongekend.

Ik beval mijn mannen zich terug te trekken. De vijandelijke commandant begreep wat ik deed en waarom, dus hij probeerde niet van onze ridderlijkheid te profiteren. In plaats daarvan riep hij naar zijn afgesneden soldaat dat hij een sprintje moest trekken door het gat dat ik opzettelijk had laten ontstaan. Hij begreep het en deed het.

Na verloop van tijd kwam ik die dappere voormalige vijand toevallig tegen onder vreedzame omstandigheden. We werden vrienden.

De eerste keer dat hij me meenam naar zijn huis om te spelen, stopte hij voor de ingang, draaide zich naar me toe en zei: "Zeg niet tegen mijn moeder dat je protestants bent. Ze zegt dat alle protestanten varkens zijn en laat me niet met je spelen." Een paar jaar later hoorde ik dat zijn moeders eigen religieuze groep, katholiek, op nationaal niveau als een "minderheid" werd beschouwd. In dat gebied was dat niet zo.

Mijn vader nam zijn zoons mee kamperen, vissen en kanoën. Toen we oud genoeg waren, leerde hij ons ook omgaan met vuurwapens en nam hij ons mee op jacht.

Toen hij ons voor het eerst begon te leren hoe we een pistool moesten gebruiken, was mijn moeder erg bezorgd. Haar vader zei tegen haar: *Maak je geen zorgen! Hij zal het ze op de juiste manier leren!*

Mijn training ging als volgt.

Het eerste jaar dat ik jaagde, droeg ik een geweer *zonder grendel*. Gewoon om te leren hoe ik veilig kon jagen bij het oversteken van hekken en dergelijke.

Het tweede jaar kreeg ik de bout. Maar geen huls! Elke keer als ik wilde schieten, moest ik mijn vader om een huls vragen.

Het derde jaar had ik zowel grendel als hulzen.

Natuurlijk waren zowel mijn jachtgeweer als mijn geweer enkelschots wapens. Ze kostten respectievelijk \$20 en \$30. Nieuw, niet gebruikt.

Later hebben we geweren geruild. Toen hij de kolf liet verlengen, hield hij geen rekening met de winterkleding. Hij gaf ook de voorkeur aan het lichtere gewicht van mijn enkelschots. Ik vond het prettig dat de dubbelloops minder terugslag had.

Vele jaren later vroeg een vriend, een ex-politieman, om mijn nieuwe revolver te zien. Ik haalde de revolver uit de lade, opende de cilinder, verwijderde de kogels, legde de kogels terug in de lade, draaide de revolver zodat hij op niemand gericht was en bood hem dan, plat op mijn handpalm met de cilinder nog open, aan. - Dit maakte indruk op hem.

Hier volgt een waarschuwend verhaal: Ondanks al zijn veiligheidsmaatregelen schoot mijn vader een keer bijna zijn hoofd eraf toen zijn jachtgeweer afging en een gat door het dak van de auto schoot! Hij wees me op dit feit om me eraan te

herinneren hoe gevaarlijk vuurwapens zijn. En hoe belangrijk het is om altijd extra, extra, extra voorzichtig te zijn!

Het "mannenvolk" reisde herhaaldelijk helemaal naar Canada voor kanotochten van drie weken. We waren zo ver weg dat er geen wegen of andere tekenen van beschaving waren. We moesten de kano over een meer peddelen, over een zandpad naar het volgende meer "overdragen" en de procedure herhalen.

De volgende verhalen komen allemaal van deze Canadese kanotochten.

Op een reis voordat ik mee ging, kreeg een van mijn broers een teenblessure. De bemanning, waaronder ook andere volwassen vrienden van de familie, had geen tijd om hem terug naar de bewoonde wereld te brengen. Dus voerden ze hem dronken met whisky, steriliseerden een bajonet in het vuur, lieten drie volwassen mannen op zijn borst zitten... en toen hakte mijn vader een deel van zijn teen af met die bajonet.

Mijn vader was de officiële arts. Hij zei dat zijn eigen vader altijd dezelfde twee stappen volgde als hij een kleine verwonding behandelde. Eerst vroeg hij wat er gebeurd was. Ten tweede deed hij pruimtabak op de wond. Goh, met zo'n opleiding verbaast het me dat hij geen beroemde chirurg is geworden in plaats van ingenieur!

Ze zweren dat hij er desondanks in slaagde om zijn lichaam vijf centimeter van de grond op te tillen. En dat mensen twintig mijl verderop aan de overkant van het meer later beweerden dat ze zijn geschreeuw konden horen.

Ik ben blij dat ik niet op deze reis was. Ik werd nog te jong bevonden om mee te gaan op de eerste paar reizen.

* * * * *

We hadden een verlaten blokhut van de boswachter ontdekt, compleet met gietijzeren houtkachel en een bijgebouw. Dit werd ons basiskamp.

Mijn vader had een afspraak gemaakt met zijn zonen: *Ik koop alles wat jullie willen eten, maar JIJ moet het dragen!* - We braken onze ruggen, maar we aten als koningen.

Op de overdraagplaats droeg mijn broer een kano en nog een rugzak ook. Hij vond zichzelf een behoorlijk stoere jongen.

Toen hoorde hij voetstappen die snel van achteren naderden.

Wat hij vervolgens zag, verbaasde hem en maakte indruk op hem.

Iemand schoot langs hem heen. Rennend. Met een kano en twee rugzakken: één op de borst en één op de rug...

Het was een vrouw!

Toen hij aan het eind van de tocht met haar praatte, hoorde hij dat ze een profes-

sionele danseres was.

Jaren later had ik een soortgelijke ervaring. Ik was een jonge man die zwaar werk deed. Mijn voorganger was 65 jaar oud.

* * * * *

Stop met klagen over die verdomde muggen! Ik voel me niet gebeten. Je verzint maar wat, omdat je de kano niet meer wilt dragen!

Dat zei mijn vader geërgerd tegen een van mijn broers.

Maar toen het zijn beurt was om de kano te dragen, kwam hij achter de waarheid.

De muggen zwermde onder de kano. Ze vielen de arme duivel die de kano droeg genadeloos aan. Hij had zijn handen vol en was niet in staat ze een klap te verkopen.

* * * * *

Toen ik nog een jongen was, overwoog ik om een dagboek te schrijven. Maar ik besloot het niet te doen. Ik dacht dat de interessantste dingen in mijn leven *al* gebeurd waren.

Dit betekent niet dat ik niet aan de toekomst heb gedacht. Ik maakte een afspraak met mijn vader. Als ik oud genoeg was, zouden we naar de Canadese wildernis verhuizen en pelsjagers worden. Omdat hij een ingenieur is, zou hij me vertellen hoe ik onze blokhut moest bouwen. Ik zou hem betalen met whisky en sigaren.

* * * * *

Op een dag maakte de regering gebruik van eminent domain om een deel van ons land goedkoop op te kopen voor een snelweg. Toen de bulldozers onze boomgaard begonnen te verwoesten, pakte ik mijn pijl en boog en rende naar de deur. Ik was vast van plan om mijn huis te verdedigen! Mijn ouders hielden me tegen. Ze moesten me opsluiten in mijn kamer.

Uiteindelijk liep er een snelweg door onze achtertuin. Daarna was alles niet meer hetzelfde. Ik heb er toen niet aan gedacht, maar ik weet zeker dat dit de doorverkoopwaarde van ons huis enorm heeft verminderd.

Toen veranderde mijn vader van carrière en verhuisden we.

Tieners en kleuters

Ik ben (voor de rest) opgegroeid in het westen. Hier heb ik de helft van mijn leven doorgebracht.

Ik kon een paard op de ranch van de burens aaien door gewoon naar de rand van mijn tuin te lopen en over het hek te reiken. Zoals alle ambitieuze jonge cowboys bracht ik veel tijd buiten door. Maar ik *las* ook graag *boeken*.

Mijn familie was groot. Maar het gecombineerde aantal diploma's van de leden was nog groter. Toen ik nog op de basisschool zat, begon mijn vader me een paar basisbegrippen uit de wiskunde bij te brengen.

Mijn vader haalde zijn kinderen vaak door elkaar. Hij noemde ze bij de verkeerde naam. Dit irriteerde mijn moeder altijd. Hij beweerde echter dat het allemaal haar schuld was. Zij stond er immers op dat ze namen kregen. Hij wilde ze gewoon nummers geven. Zoals de beroemde detective Charlie Chan.

Bovendien werden jongens in mijn familie vaak naar ooms vernoemd. Toen mijn opa werd begraven, gaf mijn vader zijn broer een duwtje en wees naar een nabijgelegen, maar erg oude grafsteen. Daarop stonden dezelfde namen als op de drie broers! Zijn naam stond bovenaan. Vanaf dat moment zei hij tegen hen: *Denk eraan, ik ben de bovenste man op de grafsteen!*

Maar krijg niet de verkeerde indruk! Mijn familie was erg "volks". Als je mijn vader had ontmoet, had je hem eerder voor een *veeboer gehouden* dan voor een *professor*. Hij kon net zo goed overweg met de conciërge als met de andere professoren. Misschien wel beter!

Vele jaren later kocht FW een geweer van deze bewaarder. Hij had het geweer zelf gemaakt en het zelfs een naam gegeven: "Oud Vlees Op De Tafel". Mijn vader ging naar een schietbaan om de nauwkeurigheid te testen. Hij vuurde drie kogels af op een doel op iets meer dan 100 meter afstand. Ze zaten zo dicht bij elkaar dat je *alle drie de kogelgaten tegelijk kon bedekken met een kwartje!* - Natuurlijk wachtte hij tien minuten tussen de schoten om de loop de tijd te geven om af te koelen.

Ik leerde schaken toen ik nog een jongen was. Ik probeerde de tegenstander niet eens schaakmat te zetten voordat ik twee dingen had gedaan. Ten eerste, al zijn stukken hebben gepakt. Ten tweede, mijn overgebleven pionnen gebruiken om mijn koningin en beide kastelen terug te krijgen. Uiteraard was deze overkill tegelijkertijd grondig en inefficiënt.

Een van mijn broers verbaasde iedereen door binnen vijf minuten een zeer vaardige schaker te verslaan. Hij gebruikte zijn favoriete bliksemsnelle aanval met de koningin. Zijn tegenstander had het te druk met het uitvoeren van een ingewikkeld plan om het op te merken.

Op de middelbare school speelde ik veel schaak. Bijna altijd met studenten en professoren. Over het algemeen won ik twee van de drie partijen. De laatste drie partijen versloeg ik mijn vader. Daarna verloor ik mijn interesse in schaken. Het was te statisch. Echt goede spelers moesten oude zetten uit hun hoofd leren uit schaakboeken. Dat was niets voor mij.

Mijn vader lachte het laatst. Hij haalde er een letterlijk schaakgenie bij om me een pak slaag te geven. In die tijd was ik ook zo ziek als een hond met een leverontsteking. Maandenlang leefde ik op thee, toast zonder boter en eieren. Het duurde maanden voordat ik volledig hersteld was. Tot zover een *eerlijk gevecht!*

Daarna legde hij me uit dat er drie niveaus van schakers zijn.

De speler *van het eerste* niveau heeft, net als hij, *geen strategie*.

De speler *van het tweede* niveau, zoals ik, heeft *één strategie*.

De speler *van het derde* niveau, namelijk het schaakgenie, heeft *meerdere strategieën*. Hij evalueert de hele situatie opnieuw na elke zet. Dan kiest hij de beste strategie. (Als een speler van niveau twee dit probeert te doen, is het gebruikelijke resultaat chaos).

Een tijdje speelde de familie nog kaart. Maar de lokale bevolking kende niet de spellen uit de Oude Wereld die wij kenden, dus we hadden niemand anders om mee te spelen.

Mijn vader schreef ons allemaal in voor dansles. We leerden de foxtrot en de wals. Dit was niet handig voor ons jonge volkje. (We hadden op de lagere school al leren quadrille dansen).

De pubertijd was voor mij waarschijnlijk niet moeilijker en niet makkelijker dan voor iemand anders. Maar het was anders. Er was geen "tienerrebellie". Mijn familie en etnische banden maakten me immuun voor "groepsdruk". Ik was een buitenstaander. Mijn normen waren gewoon anders.

Mijn vader zei eens tegen me: *Noch je opa, noch ik hadden een hoge dunk van onze eigen generatie. Jullie zijn net zo.* - Dit was geen minachting of arrogantie ... Jaren later hoorde ik een verbannen Russische aristocraat ongeveer hetzelfde zeggen.

In plaats van te zeggen: *Als de andere kinderen van een klif zouden springen, zou jij dan hetzelfde doen? Een goede Duitser springt niet van een klif!* - Dit was heel effectief!

Ik had al geleerd om geen zwakte of pijn te tonen. Dit moedigde kwelgeesten alleen maar aan. Toen ik nog op de middelbare school zat, ging ik nog een stapje verder. Ik voerde twee psychologische experimenten uit.

In het eerste experiment hield ik een tegenstander op het randje tussen slaan en terugtrekken. Ik handhaafte deze balans door afwisselend provocerende en verzoenende opmerkingen te maken.

In het tweede experiment deed ik alsof ik dacht dat spot eigenlijk gewoon vriendelijk plagen was. In het begin bracht dit de tegenstander in verwarring. Toen werd hij geïrriteerd omdat hij probeerde uit te leggen wat zijn werkelijke negatieve bedoeling was. Uiteindelijk realiseerde hij zich dat ik met hem aan het spelen was. In plaats van dat hij mij op mijn zenuwen kreeg, kreeg ik hem op zijn zenuwen. Dit maakte hem boos. Ik had de aanval teruggekaatst op de aanvaller zonder geweld of negatieve taal te gebruiken. Dit beviel me om praktische, ethische en zelfs esthetische redenen.

Ik vond mijn klas journalistiek op de middelbare school leuk. Ten eerste was de leraar knap. Ten tweede vond ik schrijven leuk.

Ooit vroeg ik een leerling-docent ten dans. Dit was geen kinky seksding. Ik had gewoon meer contact met mensen van haar leeftijd (en ouder) dan met mijn eigen leeftijdsgroep. Bovendien was ze mooi en haar benen zagen er geweldig uit in een minirok.

Jaren later ontmoette ik een jonge vrouw die iets soortgelijks had gedaan. Alleen *was* het in *haar* geval een kinky seksding. Ik denk dat dit alleen maar aantoonde dat meisjes sneller volwassen zijn dan jongens. En handiger zijn in het krijgen van wat ze willen.

Ik ontdekte een professionele enquête om politieke en sociale meningen te peilen. De hele klas deed mee en ik besteedde veel tijd aan tabellen en analyse.

Het interessante aan dit onderzoek was dat het niet eendimensionaal was, d.w.z. een *lijn*. Het was tweedimensionaal, dat wil zeggen een *vlak*. *Er was een x-as en een y-as!* De coördinaten van traditionele ideologieën werden weergegeven. Conservatieven en communisten stonden ver uit elkaar op de "x"-as, maar dicht bij elkaar op de "y"-as. Liberalen en fascistten lagen ver uit elkaar op de "y"-as, maar dicht bij elkaar op de "x"-as.

Dit illustreert de soms merkwaardige overeenkomsten tussen anderszins radicaal verschillende ideologieën. (Mijn eigen coördinaten waren ver verwijderd van die van anderen).

Bovendien merkte ik later tijdens een college ethiek op dat twee mensen hetzelfde antwoord kunnen geven om twee totaal verschillende redenen. Ze over één kam scheren zou zeer onnauwkeurig zijn.

Hier is een voorbeeld.

Mijn professor ethiek aan de universiteit legde zijn eigen ethische dilemma voor aan de klas.

In de laatste dagen van de Tweede Wereldoorlog was ik een slungelige jonge luitenant. Mijn helm was te groot voor mijn hoofd. Ik kreeg de opdracht om met

een jeep naar de Duitse linies te gaan en over hun overgave te onderhandelen. Ik nam een paar mannen mee.

Toen mijn jeep met een witte wapenstilstandsvlag de Duitse linies bereikte, gaven SS'ers me een vriendelijk saluut. Een eindje verderop kwamen we vrachtwagens tegen die bestuurd werden door Duitse soldaten. Achterin de vrachtwagens zaten wat leek op concentratiekampgevangenen.

Net toen we uit het zicht waren, hoorden we machinegeweervuur. We dachten dat het waarschijnlijk de Duitsers waren die de gevangenen doodden. We discussieerden of we wel of niet moesten omkeren en proberen hen te helpen.

Ik besloot het niet te doen. Ik dacht dat de weinigen in de jeep hen waarschijnlijk toch niet konden redden. Maar als onze missie om de overgave te regelen niet werd uitgevoerd, zouden de gevechten kunnen hervatten en zouden er nog veel meer mensen gedood worden.

Heb ik het juiste gedaan?

Toen ik hem na de les in de gang tegenkwam, heb ik hem getroost: Ik denk dat je juist hebt gehandeld. Het zou jammer zijn geweest als er meer SS'ers gewond waren geraakt!

Er verscheen even een verbaasde blik op zijn gezicht. Toen glimlachte hij. Misschien drong het tot hem door wie dit tegen hem had gezegd.

De middelbare school verveelde me. Ik probeerde altijd mijn huiswerk af te maken in de studiezaal. Op die manier had ik meer tijd om 's avonds boeken op universitair niveau te lezen. Meestal filosofie, geschiedenis en wat politiek. De erelijst was vanzelfsprekend.

Dankzij zomercursussen kon ik mijn laatste jaar overslaan.

Ik voltooide een cursus van een semester in drie dagen, deed de toets op de vierde dag en kreeg een "10".

Toen ik nog op de middelbare school zat, volgde ik een cursus op de universiteit over het spelen op de aandelenmarkt. Ik deed het ook. Het eerste jaar lette ik goed op en verdiende ik geld. Het tweede jaar luisterde ik alleen maar naar mijn effectenmakelaar en verloor het. Ik kon tenminste indruk maken op de studentes.

Ik bracht een zomer door met mijn vader, toen hij bij de NASA werkte aan het ruimteveer. We verbleven in een appartementencomplex vlak naast de universiteit. Ik hing graag rond bij het zwembad. Ik speelde schaak en keek naar de mooie, jonge, in bikini geklede studentes. Soms schaakten ze met mij. Maar dan speelden ze "vals". Namelijk over het schaakbord buigen om te proberen me af te leiden met hun decolleté. Dit was *half* succesvol. Ja, ik keek. Nee, ik liet ze niet winnen.

De nominatie voor een van de Amerikaanse militaire academies was een pluim

op mijn hoed. Maar eerlijk gezegd vermoed ik dat het vooral te danken was aan familiebanden en de impopulariteit van de oorlog in Vietnam. Mijn ouders waren goed bevriend met congresleden, senatoren en gouverneurs, die af en toe bij ons thuis langskwamen.

Toen ik zijn kantoor binnenkwam, keek de militaire arts die me ging onderzoeken in verband met mijn nominatie voor een Amerikaanse militaire academie, me aan en zei: *Je komt toch uit een militaire familie?* - Ik wist niet goed hoe ik moest reageren. Aan de ene kant zijn er inderdaad veel soldaten in mijn familie geweest. Aan de andere kant waren de meesten van hen een paar generaties terug... Bovendien is mijn familie erg "democratisch" in de zin dat we vaak verwanten hebben die aan *beide kanten* vechten in een oorlog!

Hoewel ik verschillende interesses had, sprak niets me aan als *carrière*. Ik ging twee jaar naar de staatsuniversiteit om naar Europese maatstaven als "opgeleid" te worden beschouwd. Maar in plaats van een diploma te halen, volgde ik alleen cursussen die ik leuk of nuttig vond. En daar zat het bedrijfsleven niet bij.

Ik had genoeg studiepunten in mijn hoofdvak vreemde talen voor een bachelordiploma, maar ik zou nog twee jaar "niets-cursussen" moeten volgen om er een te halen. Ik zag er het nut niet van in. De vakken die ik leuk vond waren filosofie en creatief schrijven.

Het beste deel van de universiteit was natuurlijk vrijen met mijn vriendin.

In die tijd was het echt mogelijk, en niet ongewoon, voor een student om zich *zonder* lening of beurs een weg door de universiteit te banen! Dit is wat ik deed.

Ik heb medelijden met de studenten van vandaag!

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFGABORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Seitdem Hitler nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 in der nationalsozialistischen Bewegung wieder als Führer in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern in aller Welt!
Schritte von Massenmord, Verbrechen, Völkermord und Verbrechen haben nicht ausgereicht, das Volk der deutschen Idee einen heiligen Namen Adolf Hitler zu verleihen.
Alle Nationalsozialisten sind weniger arbeitslos, Völkern- und Kampfbewegungen sollen Schritte an Schritte im Kampf um die Erhaltung unserer deutschen Völkern.
Die Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Größe des kriegsgekauften Völkern ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.
Der nationalsozialistische Kampf ist ein Kampf, das Völkern – gegen alle Völkern (V) – zu bringen, keine Mittel und Einrichtungen, Überwindung und Kampfbewegungen.
Ob "Hegel" oder "Hegel", ob im Weltkrieg oder im Massenmord, ob im Propagandakrieg, beides ist auf einen Schicksalsschlag anders: Adolf Hitler Nationalsozialist ist seine Pflicht!
Hitler
Gottfried Luch

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS-Nieuwsbulletin
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (132)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview met Molly
Deel drie

NSK: Uw huidige projecten zijn duidelijk filosofisch en kunstgerelateerd.

Gelieve uw mening te geven over de impact van dergelijke onderwerpen in de politiek.

Molly: Ik probeer nog steeds de fotografie bij te werken, maar ik heb me vooral geconcentreerd op Adolf Hitler en het Lager van de Mensheid (www.missingthefirst.com/ truth.htm). Ik ben nu bij 21 pagina's, en ik heb nog zoveel meer te doen. Het bestanden van WO II is een absoluut mijnneveld van informatie. Je zoekt informatie over één ding en vindt nog twee dingen om te onderzoeken. Het voelt een beetje aan alsof je een archeoloog bent, die het begraven verleden opgraaft. Een verleden dat men liever niet aan het licht wil brengen. We kunnen

the NEW ORDER
Number 176 (197) Founded 1979 April 26, 2022 (126)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk.
The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture direction, and racism.
Whether "Hegel" or "Hegel", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind: every National Socialist must do his duty!
Hitler
Gottfried Luch

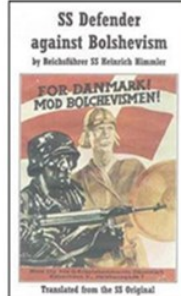

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

De NSDAP/AO is de grootste ter wereld Nationaalsocialistische propagandaleverancier!

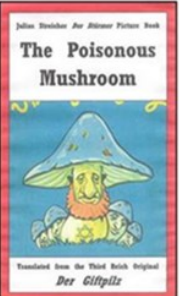
Gedrukte en online tijdschriften in vele talen

Honderden boeken in vele talen

Honderden websites in vele talen

**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
**FOR-DANMARK!
MOD BOLCHEVISM!**
Translated from the SS Original

**The Poisonous
Mushroom**
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

**Hitler
in Italy**
**HITLER
in ITALIEN**
English / German / French / English

**SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family**

**Theodor Fritsch
The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BDK
English - German / French - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**